

OAMENI CARE AU FOST

GENERALUL GH. CANTACUZINO-GRĂNICERUL

50 DE ANI DELA MOARTE

—Zahu PANĂ—

Prezența militarilor în politica românească, după primul război mondial până în zilele noastre, deși redusă ca procent, a avut o pondere importantă.

Nu socotim prezența generalilor ca titulari la Ministerul Apărării Naționale sau Ministerul de Război cum i s'a mai spus, ci prezența în arena politică, în competiție cu celelalte partide politice sau ca simplu conducător, militar.

Dela Mareșalul Averescu la Generalul Rădescu, în politica românească au jucat un rol deosebit Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, Mareșalul Antonescu și generalul de tristă memorie Constantin-Matache Sănătescu.

Mareșalul Averescu, erou al Războiului de Intregire, cunoscut ca părintele ostașilor, s'a bucurat de o mare popularitate în Vechiul Regat în special, iar apropiind lângă dânsul și pe "poetul pătimirii noastre", Octavian Goga, realizase sudura și cu Românii ardeleni.

Guvernarea averescană așteptată cu atâtea speranțe de țara obijduită, a avut un sfârșit lamentabil, torpilată de marea putere financiară a liberalilor și de lipsa de cadre proprii.Mareșalul Averescu a continuat să activeze cu Partidul Poporului și semnul electoral, Steaua, dar steaua sa politică apusese definitiv.

Marele Octavian Goga trece alături de A.C.Cuza, dar și lui i-a fost nefastă soarta politică în rocada dintre cei doi politicieni bătrâni, Goga a dovedit - cu toată sensibilitatea sa poetică- o lipsă totală de orientare în treburile cetății. Fatalitate care l-a costat viața,ucis altfel decât strangularea în camion sau plutonul de execuție.

Guvernarea Generalului și apoi Mareșalului Antonescu este mult mai complicată și cronicarii de astăzi ca și cei de mâine, ar trebui să țină seamă de o serie de factori în analiza acestei guvernări, dintre care: temperamentul lui Antonescu, onestitatea sa, condițiile militare și politice mondiale ca și izolarea politică internă în care a lucrat. Cartea recent apărută a colonelului Magherescu aruncă cea mai neagră pată pe chipul lui Antonescu.

Se afirmă că Generalul Antonescu i-a adus pe legionari la guvernare pentru a-i compromite în fața țării. De aceea a îmbrăcat și cămașa verde. Colonelul Magherescu îl socoate pe Antonescu un om meschin, cu intenții mișelești dela începutul guvernării, cu premeditări condamnabile. Pentru memoria Mareșalului Antonescu, protestăm față de această impietate.

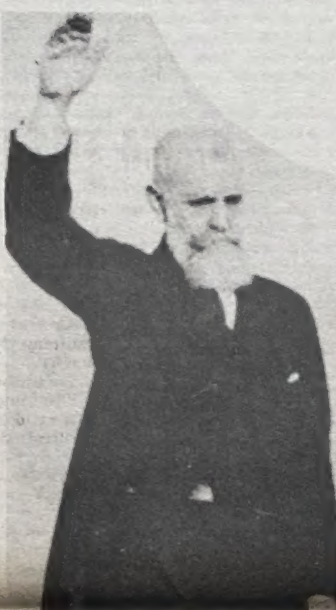
Nu putem crede că Mareșalul care a știut să moară atât de frumos în fața plutonului de execuție, era capabil de asemenea mârșăvii.

Conflictul dintre Antonescu și Mișcarea Legionară este poate cel mai dramatic fapt, după asasinarea Căpitanului și după ciopârțirea țării, din 1940. Au curs lacrimi și sânge! S'au deslănțuit pasiuni, nestinse încă, și în urma acestui conflict n'a rămas decât suferință.

Adus de cursul unor evenimente neprevăzute, Generalul Rădescu, a strălucit pe cerul întunecat al României capitulate fără condiții și lunecarea sa meteorică a lăsat o amintire luminoasă, în neamul înrobit după 1944. Stins printre străini, a avut norocul să nu fie secerat de balalaicele politrucilor sau să se stingă în suferință, în celule reci din România.

Deosebit de generalii de mai sus, apare într'o altă lumină Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, dela a cărui moarte s'au împlinit 50 de ani, la 9 Octombrie 1987.

Descendent dintr'o veche familie boerească și princiară, Generalul Cantacuzino n'a apucat să dețină funcția supremă în Stat, deși îndeplinea toate

calitățile pentru aceasta. Familia sa a dat Țării Românești un postelnic, Constantin, un alt Constantin, stolnic, diplomat și geograf, un Domnitor al Țării Românești-Serban Cantacuzino (1678-1688) care a acordat un mare ajutor asediaților din Viena la 1683 și un alt Domnitor-Stefan Cantacuzino, ucis de Turci în 1716, împreună cu tatăl său, Constantin, după care începe în Tara Românească, domnia fanarioților. Alt Cantacuzino, Gheorghe Grigore, a fost șeful Partidului Conservator din 1899-1907 și de câteva ori Prim Ministru, iar Ioan Cantacuzino fondează școala română de microbiologie și medicină experimentală. Dintre cei mai tineri, Bâzu Cantacuzino era as al aviației române, iar Alecu, a căzut ucis de gloanțele jandarmilor în bestiala răzbunare a lui Carol al II-lea din Septembrie 1939.

Cu ascendențele pe care le avea, cu trecutul său de militar destoinic și brav, Generalul Cantacuzino putea alege orice partid politic unde să activeze, fiecare dintre ele fiind măgulite de prezența sa. Neconformist ca nimeni altul, păstra în el esența de adevărat cavaler, care l-a impus ca arbitru în diferitele conflicte ale epocii, ajunse uneori la duel.

Ca ofițer, a acoperit de multe ori, din solda lui, costul alimentelor pentru o masă mai bună a ostașilor de sub comanda sa când vedea că mâncarea este de proastă calitate.

Căsătorit cu una din cele mai frumoase femei ale vremii, ar fi putut fi fericit pe toată viața, dacă ar fi urmărit un trai ușor. Nu-i lipseau nici averea, nici cunoștințele mondene. Simțea însă chemarea celor necăjiți, bieții Români, ajunși cerșetori la ei acasă.

Originea sa princiară și trecutul frământat al neamului românesc, îi spuneau că pentru țara ta, trebue să jertfești dacă vrei să te integrezi cu destinul ei, de aceea dintre toate organizațiile politice de atunci, a ales pe cea a tineretului, care dădea totul fără a cere nimic.

Ii cunoștea bine pe toți politicienii țării. Când Carol al II-lea a adus la putere pe liberali, în 1933, cercurile financiare din Apus, au cerut dizolvarea Gărzii de Fier ca o condiție pentru credite financiare. Primul Ministru I.G.Duca, a convocat conducerea partidului pentru a decide. Informat de cele ce urma să hotărască guvernul și conducerea partidului liberal, Generalul Cantacuzino îi telefonează lui Duca să nu facă greșeala să dizolve un partid legal, cu reprezentanță în parlament, pentrucă o ilegalitate ca aceasta deschide drumul altor ilegalități și abuzuri, cum au și început.

La 22 Noembrie 1933, a fost împușcat mortal la Constanța, studentul Virgil Teodorescu, de un gardian public. N'a urmat nici un proces.

Sfatul Generalului Cantacuzino nu a fost urmat și la 10 Decembrie 1933, Garda de Fier a fost dizolvată. Peste 18,000 de legionari au fost arestați în toată țara.

In dimineața zilei de 10 Decembrie 1933, la ora 6.30 Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul dă publicației un "Ordin lăsat de Căpitan", prin care, după ce îndeamnă pe toți legionarii la calm și respect față de legi, împarte cele peste 200.000 de voturi legionare, în felul următor: Legionarii din Ardeal vor vota cu Iuliu Maniu, legionarii din Vechiul Regat și celelalte ținuturi vor vota cu Gheorghe Brătianu.

Prigoana începuse și se desfășura din plin. La Iași înainte de dizolvare, a fost asasinat șoferul Constantin Niță. La 9 Decembrie este asasinat plugarul Nicolae Bălăianu din Vlașca; la 30 Decembrie, Toader Toma, croitor din Tecuci și tot în Decembrie, colonistul Gh. Bujgoli din Durostor.

Față de valul de arestări și ucideri, în seara zilei de 29 Decembrie 1933, Primul Ministru I.G.Duca, este împușcat pe peronul gării din Sinaia de legionarii N. Constantinescu, Doru Belimace și I. Caranica.

A doua zi, comisarul Panova, din Prefectura Poliției Capitalei, îl arestează pe Sterie Ciumeti dela care aștepta să afle unde este Codreanu. Tăcerea de mormânt a lui Ciumeti l-a înfuriat atât de mult pe Panova, încât după ce l-a schingiuit îngrozitor, l-a împușcat și i-a aruncat trupul pe marginea lacului Fundeni.

Generalul Cantacuzino este arestat. Ziarele Calendarul condus de Nichifor Crainic și Cuvântul condus de Nae Ionescu, sunt suspendate și ambii directori arestați. In această stare gravă se găsea România democrată la începutul anului 1934, an care continuă până la sfârșit cu închisorile pline.

După terminarea procesului Duca, unde Corneliu Codreanu, Generalul Cantacuzino și toată conducerea legionară este achitată, rămân condamnați doar cei trei legionari care au fost la Sinaia, cunoscuți sub numele de Nicadori.

La începutul anului 1935, bilanțul suferințelor legionare dela venirea guvernului liberal la putere era de: 18.000 de arestări, 300 de bolnavi în închisori, 16 morți și trei condamnați la muncă silnică pe viață. Pentru toți legionarii uciși nu s'a făcut nici un proces. Aceasta când România se găsea în plină fază democratică, cu toate libertățile garantate de constituție. In fața atâtor acte de violență, schingiuiri și amenințări, lumea intrase în panică. Democrația balcanică își spusese cuvântul!

Atunci a ieșit la iveală spiritul eroic al bătrânului general Cantacuzino.

Omul plin de humor care nu a fost schimbat cu nimic de mizeria închisorii, pe care l-a prins atât de bine Dragoș Protopopescu în cartea sa Fortul 13, știa să fie și Prințul de pur sânge.

La 20 Martie 1935, Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, înființează Partidul Totul pentru Țară, cu semnul două puncte într'un pătrat. Doi ochi, care veghează!

După înființarea Partidului Totul pentru Țară, de sub conducerea generalului, urmează perioada legală, cea mai prolifică pentru Legiune.

In acest timp se organizează și se consolidează toate organizațiile. Se înființează taberele de muncă dintre care cea dela Carmen Sylva a intrat în istorie, ia ființă Comerțul Legionar și Corpul Muncitoresc Legionar.

Evenimentele se succed cu repeziciune. România trece printr'o fază de falsă acalmie într'o Europă în plină fierbere. Politica de stânga promovată de Titulescu, ne aduce dușmănia Italiei, dar în Franța triumfă Frontul Popular al lui Leon Blum. In Spania, comuniștii ajunși la putere încep masacrele și lupta contra Bisericii. In August 1936, Titulescu este îndepărtat din guvern, iar Generalul spaniol Francesco Franco, pornește acțiunea de înlăturare a comuniștilor dela putere. Războiul civil crește în intensitate și dramatism. La Alcazarul din Toledo, Generalul Moscardo din armata naționalistă, după ce refuză cererea comuniștilor de a preda Alcazarul, aude la telefon cum fiul său este împușcat.

Fapta Generalului Moscardo a depășit hotarele Spaniei. Generalul Cantacuzino o găsește cea mai eroică din timpurile sale și hotărăște să meargă în Spania să înmâneze Generalului Moscardo, spada sa de luptă din timpul războiului. I se alătură șapte legionari voluntari, care vor să lupte și ei pentru apărarea Crucii: Ionel Moța, Vasile Marin, Preotul Dumitrescu-Borșa, Ing. Gh. Clime, Alecu Cantacuzino, Nicolae Totu și Bănică Dobre.

Echipa ajunge pe ziua de 6 Decembrie la Lisabona, cu vaporul iar după câteva zile ajung cu toții la Soria, unde se află cartierul Generalului Moscardo. După prezentarea fiecărui membru al echipei, Ionel Moța comandă pentru Onor. Generalul Cantacuzino ia spada împodobită cu chipul Arhanghelului Mihail, se îndreaptă către estrada unde sta Generalul Moscardo și cu stilul său lipsit de artificii rostește:

"Domnule General,

Entuziasmați de eroismul Domniei Voastre în faimoasele și legendarele lupte, entuziasmați și de rezistența Dvs. nemaipomenită la Alcazarul de Toledo, partizanii mei, însușindu-și ideea Comandantului Legionar al Bunei Vestiri, Dr. Ionel Moța, șeful acestei echipe, am hotărît să vă oferim o sabie de onoare.

Atunci Seful nostru suprem al Legiunii noastre din fosta Gardă de Fier, dizolvată pe nedrept, a Arhanghelului Mihail, Corneliu Zelea Codreanu, ne-a făcut cinstea să ne numească pe noi, aceștia pe care îi vedeți, eu, Seful partidului politic Totul pentru Țară și dumnealor, șefii mei în organizația noastră, ca să v'o aducem.

M'am gândit că la așa fapte și la așa om nu poți veni cu o jucărie. Atunci am luat propria mea sabie cu care de bine de rău, place lumii să spună că am făcut treabă în războiul cel mare 1916-1919. Coincidență, lama este tocmai din "Toledo". I-am făcut o frumoasă gardă cu Arhanghelul Mihail gravat lângă dedicația pentru Domnia Voastră.

Domnule General, cum vă spuneam, nu este o jucărie, nu este o spadă inofensivă de academician, este o spadă tăioasă și iată, vedeți ce oțel și încă oțel spaniol, vedeți cum se îndoiește. Cu ea veți putea tăia capul inamicilor Crucii și Spaniei".

După câteva zile Generalul Cantacuzino părăsește Spania, iar legionarii cer să lupte voluntar, ca simpli soldați, fără soldă. (Cu excepția unuia singur, toți erau ofițeri). Sunt încadrați în Legiunea Străină, Tercio.

Continuare în pag. 13

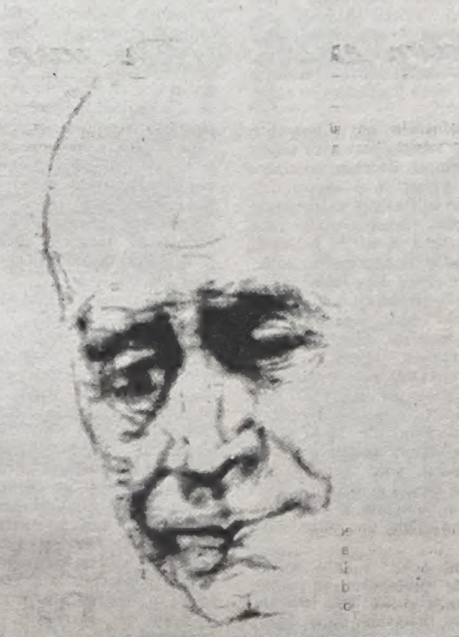
Suflete cu umbra pe pământ — de Vintilă HORIA

LUCIAN BLAGA

O încercare de cuprindere

Lucian Blaga a fost un mare îndrăgostit, cu un rest de teamă în suflet, în tocmai ca Miguel de Unamuno, aceea de a nu mai putea iubi dincolo de moarte. Cred că umbra unei îndoieli a căzut dela început peste viața și poesia genialului poet, cu atâta tărie încât înfige ghiare de disperare în cuprinsul întregii opere, îi devine, până la urmă, ca un fel de a doua conștiință. Ceea ce nu trece în marea lui trecere este tocmai această îndoială care, probabil, unită cu disperarea în care l-a aruncat, după 1944, căderea țării sub comuniști, sub năvălirea Asiei peste noi, așa cum el numea această întunecare, l-au pus prea timpuriu în mormânt. Ca și Ion Pillat, ca și atâția alții, Blaga a murit de inimă rea.

Abia intrat la "Gândirea", eu l-am cunoscut prin 1936, l-am întâlnit adesea la mesele pe care revista le oferea membrilor grupării în fiecare început de vară, mi-am luat rămas bun dela el când a plecat la Lisabona, numit acolo ministru plenipotențiar, i-am ascultat discursul despre sat în ziua în care a fost ales membru al Academiei Române, și l-am revăzut pentru ultima oară la Viena, în 1943 cred, când venise să țină o conferință la Facultatea de Litere. M'a chemat la hotelul unde descinsese, Hotelul Regina de lângă Votivkirche și de lângă Universitate și, el întins pe pat, eu așezat pe un scaun, cu obloanele închise pentrucă îl durea capul, l-am ascultat timp de vreo două ore, descărcându-și sufeltul, dornic de a uita într'un fel emoția pe care probabil i-o dădea apropiata conferință. Poate că, fără să știu, acel monolog despre poesie, despre filosofie și despre el însuși, despre război și despre viitor, m'a ajutat să mă împlinesc, poate că Lucian Blaga, împreună cu lungile convorbiri cu Pillat sau cu Nichifor Crainic, cu Tudor Vianu și cu Oscar Walter Cisek, maeștrii mei de atunci, m'au îndreptat către ceea ce timpul a făcut din mine. Blaga era, cel puțin aparent, cel mai optimist dintre ei, cel mai fericit integrat în viață, academician, diplomat, ministru, profesor universitar mai târziu, tot ce încerca îi izbutea din plin în timp ce devenea cel mai mare poet, cel mai mare filosof, cel mai mare dramaturg, parcă fără nici un efort, dus de mâna muzelor către o ultimă treaptă, acolo unde îl aștepta "corola de lumini a lumii". Insă era de ajuns să te apleci peste versurile din "Lauda somnului" sau "La cumpăna apelor", să simți sfâșierea românească din "Avram Iancu", neliniștea profundă din "Cruciada copiilor" sau din "Meșterul Manole", ca să afli imediat despre o stare din adânc, mult mai grăitoare despre autor decât contactul cu zâmbetul vizibil sau cu vorba.

PORTRET ÎN TUȘ DE LUCIA PISO

Intr'un poem târziu intitulat "Lauda suferinței", scris cu doi sau trei ani înainte de a muri apare foarte bine definită nevoia poetului de a sta în suferință, condiție sine qua non a poeziei, deci a cunoașterii: "Tată, carele ești și vei fi, / nu ne despoia, nu ne sărăci, / nu alunga depe tărâmuri orice suferință. / Alungă doar pe aceea care destramă, / dar nu pe-aceea care întărește/ ființa'ntru ființă."

Suferința devine, pentru Blaga, așa cum devenise și pentru Baudelaire, "singura legătură între noi și Tine". Cine afirmă că Blaga a fost un necredincios, n'a știut niciodată să se apropie de esența lui, care a rămas neclintit creștină, până la moarte, vreau să spun până la ultimul vers. Cred că Serban Cioculescu, în prefața la ediția completă apărută în 1974, n'a vrut sau n'a putut să spună tot ce credea despre Blaga, mai ales atunci când afirma că singura lui secretă religie a fost sfințirea materiei, bazat pe următoarele versuri: "Materie ce sfântă-/ dar numai sunet în ureche".

Aceste versuri, scrie criticul Cioculescu, i-ar fi plăcut și lui Rilke, alt fals spiritualist, alt părelnic poet eterat..." Dacă Rilke și Blaga au fost niște "falși spiritualiști", atunci poesia lor nu mai are nici o valoare. Amândoi, dimpotrivă, atât în fața unei materii spiritualizate și cunoscătoare de om - parcă îl pregăteau pe Teilhard de Chardin - cât și în fața lui Dumnezeu, au avut o atitudine, uneori critică, deseori îndurerată, așteptând mereu un răspuns care nu venea, care nu vine decât în extazul mistic, dar care a dat întregii poezii a secolului XX o notă de originalitate, într'un moment în care materia devenea într'adevăr "sunet în ureche" în cadrul marilor laboratoare atomice în care auzi materia curgând, desfăcută în particule sonore. Blaga, nu trebue să uităm acest lucru, a fost unul din puținii gânditori contemporani care a avut idee de filosofia care se putea degaja din cunoașterea cuantică a materiei, supremă spiritualizare a ei, întoarcere la Platon și la maeștrii creștini din Evul Mediu. Nici Husserl și nici Heidegger nu i-au fost contemporani pe această înaltă dimensiune a cunoașterii care, evident, îl definește ca filosof și îl întregește într'un mod foate subtil și ermetic ca poet. Insă Serban Cioculescu, în acel "Cuvânt înainte" citat mai sus, în care spune lucruri foarte adevărate despre expresionismul lui Blaga, de pildă, nu a dispus de poarta esențială care să-i deschidă o posibilitate autentică de înțelegare. Blaga, împotriva afirmațiilor lui Cioculescu și a altor critici umbriți de cenzura intranscendentă dela noi, a fost un mistic, într'un fel pe care alți critici, de peste ani sau abia decenii, vor avea putința să-l descifreze.

Dacă unim într'o singură posibilitate de cunoaștere poezia, teatrul și filosofia lui Blaga, ne întâlnim dintr'odată cu unul din scriitorii cei mai întregi din toate timpurile. Ceea ce ne obligă să ne întoarcem la Platon, al cărui sistem e închegat din metafizică, dar și din teatru și poezie. In zadar am căuta în Gabriel Marcel, Sartre sau Camus o apropiere, pentrucă mulți gânditori din secolul nostru care au scris eseuri sau au încercat să-și rotunjească filosofia în sisteme mai mult sau mai puțin metafizice n'au avut nimic comun cu poezia ceea ce le-a șters dela început orice îndemn la drum către adevărul întreg. Au fost parțial așezați în fața lui, lipsiți de poiesis, care înseamnă creație și care e o imitatio a actului originar, cel dela începuturi de care numai poeții sunt capabili. Nietzsche, la un mod mai violent și mai puțin cuprinzător decât Blaga, îi poate semăna până la un punct.

Iată-ne deci datori față de Occident cu o înfățișare a lui Blaga în toată splendoarea lui epistemologică. Nu va fi nici greu nici ușor, pentrucă Blaga e azi, fără voia lui, unul dintre puținii Occidentali strâns legați de o înțelegere totală a lumii, însă mărginit sau marginat de faptul că a scris în limba română. Aici începe bătălia noastră, a celor hotărîți să propună pe Blaga lumii care vine, prin traducerile ce vor începe să apară în curând la Paris, prezentându-l drept singurul gânditor-poet capabil de a da o soluție, la sfârșitul unui eon, sau al unei epoci, limitată și schilodită de materialisme, și la începutul unei ere dispusă să corecteze și să repare tot ce au deformat și au stricat îmbătătorii cu glod ai Ființei.

GENERALUL GH. CANTACUZINO

Urmare din pag. 10

La 13 Ianuarie 1937, Ionel Moța și Vasile Marin cad pe frontul anticomunist dela Majadahonda. Generalul Cantacuzino este trimis în Spania să aducă sicriele cu corpurile martirilor Moța și Marin și restul echipei de legionari.

După formalitățile cerute și traversarea Europei cu trenul mortuar, pe ziua de 9 Februarie 1937, la orele 6 dimineața, trenul intră în stația de frontieră Grigore Ghica Vodă. In fața mulțimii îngenunchiate, bătrânul General Cantacuzino coboară și dă raportul Căpitanului:

"Căpitane! Iți aduc echipa legionarilor din Spania. Doi morți, doi bolnavi, un rănit și doi sănătoși. Trăiască Legiunea, să trăiești Căpitane!"

Drumurile făcute în timp de iarnă, vârsta înaintată și durerea sufletească la pierderea lui Moța și Marin, i-au afectat sănătatea. După înmormântarea celor doi eroi căzuți în Spania, Generalul Cantacuzino se îmbolnăvește. Grija cu care a fost îngrijit l-a ajutat să se refacă, iar când a apărut primul număr al ziarului Buna Vestire, la 25 Martie 1937, conducerea ziarului i-a cerut un a autograf pentru pagina l-a a ziarului. Cu spiritul său mucalit, Generalul a scris, lapidar: "Crape dușmanii că n'am crăpat!"

Se împlineau în toamna lui 1937 patru ani de guvernare liberală și țara era chemată la noi alegeri. Partidul Totul pentru Țară crescut vijelios în doi ani de activitate legală, cucerea teren în rândul alegătorilor. Campania electorală începuse. Afișele cu chipul generalului Cantacuzino, erau pe toate zidurile cu semnul electoral "Ochii veghează!"

Echipele de legionari brăzdau țara în lung și în lat, fără promisiuni electorale, fără omul și pogonul. Cântecul legionar era campania și era cântat în întreaga țară. Comerțul legionar înflorea, muncitorii români aveau un corp al lor. Adversarii legiunii stăteau ca pe jeratec, înspăimântați de curentul nou care pătrundea cu un aer curat în atmosfera de miasmă demagogică și samavolnicii care stăpâniseră politica românească de până atunci.

In plină ascensiune politică, puțin înainte de a ajunge în piscul muntelui, Generalul Cantacuzino se îmbolnăvește și se stinge la 9 Octombrie 1937, când partidul înființat de el era pe drumul biruinței.

Așa cum se cuvenea acestui inimos conducător, i s'a făcut o impresionantă înmormântare. In spatele afetului de tun pe care zăcea corpul generalului, veneau ofițerii Cavaleri ai Ordinului "Mihai Viteazul" în imaculatele mantale albe ale ordinului.

După prioritatea armatei, scutul țării, - cavalerii Ordinului Mihai Viteazul- urma Conducerea Legionară cu toți comandanții ei. Atunci, la înmormântarea sa, Generalul Cantacuzino-Grănicerul a adus țării ultimul și marele lui serviciu: Infrățirea Armatei cu Legiunea!

Peste numai două luni, au urmat alegerile și linia fixată de opoziția unită în Pactul de neagresiune a biruit. Partidul Liberal a căzut la alegeri și Partidul Totul pentru Tară a obținut 478.368 voturi, clasându-se al treilea după Partidul Liberal și Partidul Național-Tărănesc.

Pe drumul urmat de descendentul familiei princiare Cantacuzino, au venit și alți descendenți ai familiilor princiare românești. In Legiune au venit și Sturdza și Ghica, ultimul un exemplu de curaj și demnitate în închisorile din România unde a stat fără întrerupere din 1941 până în 1964. Tot în Legiune au venit și gen ralii de mare prestigiu, după ieșirea la pensie, pentru a-i numi doar pe Generalii Done, Petrovicescu, Coroamă ca și Coloneii Vasile Piperescu, Stefan Zăvoianu și U. Diaconescu.

La 50 de ani dela moartea Generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul, fie gândul nostru hulub alb care să zboare până la el și să zăbovească în rugăciune, pe piatra înegrită de vremi a cavoului Familiei Cantacuzino din Cimitirul Bellu.

Zahu PANĂ

CONGRESUL LIMBII ROMÂNE

Iși va ține sesiunea anuală în zilele de 28 și 29 Noiembrie 1987, la:

Estonian Educational Society
243 East 34th Street
Manhattan, New York City
Tel.: (212) 684-0336

Cei ce doresc să participe la acest congres, sunt rugați să comunice Domnului Vasile Cantor, la adresa:

P.O.Box 94
Granite Springs, New York
N.Y. 10527, U.S.A.
Tel.: (914) 628-9212